

[Ingerlise Koefoed]

fra, at stilene var skrevet og stavet så godt, at de gjorde undervisningsministerens og alle hans borgerlige venners udtalelser om børns dårlige sprog til skamme, var de triste beretninger om, hvor utrygge mange børn føler sig, at de mangler fremtidshåb, og hvor bange de er for, at der skal komme en krig.

Vi læser og hører også meget om uro og ensomhed og deraf følgende aggression hos de unge, og vi ved, at forbruget af nervemedicin og alle mulige vidunderterapier stiger og stiger. Krisen, der startede som en økonomisk krise, og som vel stadig først og fremmest omtales som kun økonomisk, har udviklet sig til en menneskelig krise, som ikke kan forklares individuelt og med udgangspunkt alene i de enkelte børns og voksnes svagelighed eller dårlige situation, og som ikke kan rettes op alene ved, at de enkelte bruger det, hr. Fogh Rasmussen kalder deres private kræfter. Den må opfattes som en fælles reaktion på et samfund, hvor mange, der ikke har andre svagheder end den, at de på grund af arbejdsløshed lever under dårlige sociale vilkår og uden for rimelige fællesskaber, reagerer med utryghed og angst.

At regeringen er forfatterne til finansloven, sådan som den nu er kommet til at fremstå, det er i og for sig ikke særlig mærkværdigt, for loven og den førte politik er i det store og hele udtryk for den borgerlige ideologi, hvis hovedindhold kan udtrykkes med sætningen, at de svageste skuldre skal bære de tungeste læs. At det radikale venstre er med, har vi stadig svært ved at fatte, om end mindre svært, efterhånden som tiden går. Der er ikke noget at sige til, at et parti, nogle politikere, er bekymrede for de voksende underskud, for de foruroliger os alle sammen, men det er måden, de vil være med til at løse problemerne med underskuddene på, der har tydeliggjort for os, at det gamle socialliberale parti er væk. Nu er der kun et liberalt-radikalt parti tilbage.

Der har været talt og skrevet meget om de radikales sidste genistreg, dagpengeforliget mellem regeringen og de radikale, som retter et afgørende slag imod de langtidsledige, som har været holdt uden for det almindelige arbejdsmarked i snart mange år. Der er blevet sagt og skrevet meget om det i folketinget, i pressen, i medierne, og der er såmænd også radikale, der har sagt og skrevet meget, men den radikale folketingsgruppe – hvad

med den? Ja, den påstår, at den har ladet sig flytte, og det har den da også på et par punkter. Nu skal de enlige langtidsledige, som efter at have gennemgået uddannelsen – hvad det så er for en uddannelse – ikke har fået noget job, ikke mere på bistandshjælp, som de skulle efter den første skitse. Nu skal de bevare deres dagpenge, hedder det, og disse dagpenge skal så trappes ned til et beløb, der ligger under bistandshjælpen for enlige efter skat. En ting er dog reelt rettet op: man får lov til at bevare sine dagpenge, selv om man er gift eller bor sammen med et menneske, der har et job. Den ene planlagte uretfærdighed er altså ude, og det er så det.

En anden ting er den argumentation, de radikale anvender for dagpengeforliget. De taler og taler og taler om den gode del af forslaget, nemlig at de langtidsledige skal have ret til at uddanne sig i en periode med dagpenge. Det har aldrig været muligt at komme igennem med det før. Vi er nogle, der af og til har forsøgt at overbevise socialdemokraterne om, at det var umenneskeligt, at langtidsledige og andre arbejdsløse i realiteten ikke måtte foretage sig andet end at sidde derhjemme og kigge på brevsprækken efter det brev fra arbejdsformidlingen, der næsten aldrig kom. Ja, jeg ved godt, at man måtte gå på højskole og på enkeltfags-HF, men det kan man jo ikke blive ved med i én uendelighed.

Noget andet er, at forliget mellem de radikale og regeringen blev indgået, uden at man havde gjort sig forestillinger om, hvad det var for nogle arbejdsgivende uddannelser, man kunne finde, og hvad det ville koste med alle uddannelsespladserne. De ting, vi hidtil har set fra undervisningsministeren, efter at han nærmest – måske også af de radikale – er blevet tvunget til at komme med nogle forslag, har ærlig talt været lige til at arkivere lodret, og der er nok mere end én langtidsledig, der har følt sig dybt såret over udtalelser fra undervisningsministeren, der f.eks. går ud på, at nu ville det blive muligt for enhver, der ønsker det, at studere ægyptologi i halvandet år for dagpenge. Dette er et citat efter hukommelsen fra Børsen.

Det må være på sin plads at spørge både de radikale og undervisningsministeren: hvor ligger uddannelserne nu? Hvor langt er parterne nået med at finde relevante uddannelser for f.eks. de mange ufaglærte arbejdsløse